

BUS STOP

ကမ္ဘာပေါ်
စက်မှုကုန်ထုတ်လုပ်မှု

စိတ်ပျက်စရာတိုကျို (၁)

မနုဿရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှု တိုက်ဖျက်ရေးဆိုင်ရာ အစည်းအ

ဝေးတက်ရန်အလို့ငှာ ၁၈-၁၀-၂၀၁၄ ရက်၊ ညနေ ၉ နာရီ ၄၅ မိနစ်က ရန်ကုန်မှ တိုကျိုသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ ၁၉-၁၀-၂၀၁၄ ရက် (ဒီနေ့) ဒေသစံတော်ချိန် ၆:၃၀ အချိန်မှာ တိုကျိုကို ဆိုက်ရောက်ပါတယ်။ တိုကျိုလေဆိပ်ရောက်လို့ Immigration Counter ဖြတ်တယ်ဆိုရင်ပဲ စိတ်ပျက်စရာတွေက စကြရပါပြီ။

ဘယ့်နှယ်ဗျာ ... တန်းစီခိုင်းတယ်လေ။ ကိုယ်တွေဆီမှာ ဆို အဘတို့ ၊ အစ်မတို့ ကြွပါခင်ဗျ။ အခန်းထဲမှာ စောင့်ပါခင်ဗျ။ ကော်ဖီလေး သုံးဆောင်ပါခင်ဗျ။ ပတ်စ်ပို့လေးတွေ တပည့်ကိုပေးပါခင်ဗျ။ ဘာညာ ထိပ်တန်းဝန်ဆောင်မှုတွေ ရှိလေရဲ့ ဗျာ။ ဟော ... နောက်တစ်မျိုးက မြန်မာပြည်က ထွက်သွားတာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ သင်္ဘောသားများ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက်ပြီဆိုတာ သတိပေးတဲ့ အနေနဲ့ ...

"ဟင်း ... ဟင် ... ငါ့ညီက သင်္ဘောသီးမှတ်လား။ Show Money လေးပြပါဦး။ ဒါ ခွင့်ပြု မထားဘူးလေကွာ။ ဟ ... ဘယ်ရမလဲ။ ဪ ... အေး ... အဟေး ... အိုကေ ... ရပြီ ... သွား သွား"

ဆိုတဲ့ သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ပေးတာမျိုးလေးတွေ ရှိတယ်လေဗျာ ။ (ဪ ... အေးအေး အဟေး အိုကေကြေးတော့ ရှိတယ်လို့ ထင်တာပဲ။) ကိုယ်တွေဆီမှာ ဒီလို ဝန်ဆောင်မှုပေးတာ။ တိုကျိုရောက်မှ အတန်းလိုက်ကြီး တန်းစီးရတယ်လို့ ။ အတော် လက်ပေါက်ကတ်တဲ့ တိုကျို။

Immigration ဖြတ်ပြီးလို့ ကိုယ့်အထုပ် ကိုရွေးနေချိန်မှာ လည်း စိတ်ထဲ အတော်မကျေမနပ် ဖြစ်ရတယ်။ နိုင်ငံကြီးသား မပီသလိုက်ကြပုံပြောပါတယ်။ တစ်အိတ်ပြီး တစ်အိတ်လည်နေတာကို အားလုံးက စောင့်နေရတယ်။ ကိုယ့်ရွှေနိုင်ငံမှာ ဆို ယူနီဖောင်းလေးတွေ

နဲ့ ချာတိတ်လေးတွေက ...

"အစ်ကို၊ အစ်မ၊ အန်ကယ်၊ အန်တီ ... အထုပ်ရွေးစရာ ပါပါသလား ခင်ဗျာ"

ဆိုပြီး ပျူပျူငှာငှာမေးတာလေ။ ကိုယ်က ရွေးရမယ်ဆိုရင် Baggage Tag လေး ပေးလိုက်ရုံပဲ။ ဘာမှ အဝိုင်းပတ်ကြီး စောင့်နေစရာ မလိုဘူး။ ဟိုကလေးကိုသာ မုန့်ဖိုး၊ ပဲဖိုး၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုး (ဆီဒိုးနားတွင် စားသုံးရန်) ပေးလိုက် ... ပြီးပြီ။ ခုတော့ စောင့်နေရတယ်လေ။

အထုပ်ကလေးရွေးပြီး ကာစတန်ဖြတ်၊ ဒီမှာ တော့ သိပ်ပြဿနာမရှိဘူး။ ကိုယ်တွေက စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်လာတာ။ သူတို့ ကို အခွန်ပြစရာဆိုလို့ ပလတ်စတစ်အိတ်ခွံလောက်ရှိတာ။ ဘာမှ ဝယ်လာတာ၊ သယ်လာတာ မဟုတ်ဘူး ။ ရန်ကုန်အထိတောင် မိန်းမက လမ်းစရိတ်ပေးလို့ ရောက်ခဲ့ ရတာကိုး။ အခွန်ဆိုင်ရာ ကင်းသဗျာပေါ့။

Custom ဖြတ်ပြီးတော့ ငွေလဲရမယ်။ နိုင်ငံတော်က ၂ ပတ်စာသုံးဖို့ ဖူဖူလုံလုံ ထောက်ပံ့ ချီးမြှင့်လိုက်သော အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၆၇ ဒေါ်လာကြီးကို ယန်းငွေသို့ အားရပါးရ လဲရပေလိမ့်။ နီးစပ်ရာလျှောက် ရှာတော့ တွေ့ပါပေါ့ Exchange Counter။

အံ့ဩပါ့ဗျာ ... ကမ္ဘာကျော် တိုကျိုမြို့ရဲ့ လေဆိပ်တဲ့ ဗျာ။ ငွေလဲကောင်တာလေး တစ်ခုတည်း ရယ်။ ဟွန်း ... ရန်ကုန်လေဆိပ်မယ် ငွေဈေး (၆) မျိုး ကွဲပြားနေတဲ့ ငွေလဲကောင်တာ (၆) ခုလောက် ကို ပူးကပ်ပြီး ဖွင့်ထားတယ်။ မြင်စမ်းစေချင်တယ်။ ကိုယ့်ဆီ လာစမ်းပါ။ လဲစမ်းပါ။ စိတ်ကြိုက်ရွေး လို့ ရတယ်။ များများ လိုချင်တာလား။ နည်းနည်းလိုချင်တာလား။ ပိုလိုချင်လား၊ လျော့လိုချင်လား။ အေးအေးလူလူ လဲလို့ ရတယ်လေ။ တိုကျိုမှာ ကျတော့ တစ်ခုတည်းဗျာ။ ရွေးစရာမရှိ။

ချာပဲ့၊ တိုကျိုရာ။ အေး ... မင်းတို့ တိုးတက်ဦးမယ်လို့ စိတ်ထဲက ကရုဏာဒေါသလေးနဲ့ ပြောမိတယ်။ ငွေဈေးကို အငြိမ်ထားရလောက် အောင် တုံးသလား။

ငွေလဲပြီးတော့ လာကြိုမယ့်သူရှာ။ ဟော ... ဟိုမှာ ဗျာ ဆိုင်းဘုတ် လေးထောင်လို့ ။ ဟင် ... တစ်ယောက်တည်း။ လာကြိုတာ တစ်ယောက်တည်း။ ဧည့်ဝတ်ည့်ဖျင်းလိုက်တာ။ ကိုယ်တွေဆီနဲ့ ယှဉ်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကိုယ့်ဆီမှာ သာ အစည်းအဝေးလုပ်ရင် လေ့ကျင့်ထားတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို နေပြည်တော်ကနေ ရန်ကုန်အထိ သူစားရိတ်နဲ့ သူလာခိုင်း၊ နိုင်ငံအလိုက် ဧည့်ကြိုဖို့ တာဝန်ပေး။ လေဆိပ်မှာ ကြို၊ အထုပ်သယ်ပေး၊ လေဆိပ်က ထွက်တာနဲ့ မီးတန်းဆိုင်ကယ်ရှေ့ပြေးနဲ့ လိုရာပို့တာ။

တစ်ခါတလေများ ဆို Liaison Officer လို့ ခေါင်းစဉ်ရ ဝန်ထမ်းများက ဧည့်သည် မအိပ်မချင်း ဟိုတယ်မှာ စောင့်ပေးရသေး။ အင်းလေ ... ကြယ်ပွင့်အဆင့်ဟိုတယ်က ဝန်ထမ်းတွေက ဘိုစာမတတ်၊ အူတူတူတွေ ဆိုတော့ ဝန်ထမ်းတွေက သူတို့ ကိုယ်စား အခမဲ့ဝန်ဆောင်ပေးရတာပေါ့။ ကဲ ... ဘယ့်ဂလောက်ဧည့်ဝတ်ကျေသတုံး။ ဟော ... သူတို့ ဆီလာတော့ တစ်ယောက်တည်းက လာကြိုတယ်။ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ် သယ်ခိုင်းတယ်။ ဘတ်စ်ကားပေါ်က ပြုတင်ပြီး ပို့ပေးတော့တာပဲ။ ရွှေတွေလောက်ကို ဧည့်ဝတ်မကျေတာ။

နောက်ပြီး Taxi ဝန်ဆောင်မှုညံ့တယ်။ တက်လိုက်တာနဲ့ မီတာနဲ့ တောင်းသတဲ့ ဗျာ။ အလှည့်ကျကားကိုပဲ စီးရသတဲ့ ။ ဘယ်လိုလုပ် ဈေးဆစ်မတုံး။ ဘယ်လိုလုပ် ကားရွေးရမတုံး။ ကိုယ့်ဆီမှာ (အင်း ... ကိုယ့်ဆီမှာ ချည်း ပြောနေရတာ အားတောင်နာ လာပြီ။ ‘မြန်မာအသင်းကြီး တလွဲကန်ရင် တောက် U19 လေးတွေသာဆိုရင်’ ဆိုပြီး အားမလိုအားမ

ရ ဖြစ်သလိုကြီး) ကိုယ့်ဆီမှာ ဆိုရင် စိတ်ကြိုက်ရွေး၊ စိတ်ကြိုက်ဆစ်၊ ကိုယ်လည်ရင်လည်သလို သက်သာမယ်။ အဲသည် လို Right ရှိတာ။ တိုကျိုကျတော့ ရွှေလောက်ကို စိတ်မချမ်းသာရပါဘူးဗျာ။

ကားစီးလာရင်း လမ်းမှာ တွေ့ရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကြောင့် တိုကျိုနေလူတန်းစားတွေကိုလည်း သနားလာမိတယ်။ ယာဉ်ကျောတွေက ရှင်း၊ ဒီလောက်ရှင်းနေမှ တော့ ကားဝယ်မစီးနိုင်လို့ နေမှာ ပေါ့။ သိပ်အဆင်ပြေကြပုံ မရဘူး။ ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်တယ်။ သူများ ဆီကိုပို့တာများ ပြီး ပြည်တွင်းမှာ ကား မကျန်တော့တာဖြစ်မယ်။ တံတားတွေကလည်း နှစ်ထပ်သုံးထပ်ဗျာ။ ဒီအထပ်ထပ် တံတားတွေမြင်မှ ကိုယ့်နိုင်ငံရဲ့ စေတနာကို နားလည်မိတယ်။ မတော် ပြုတ်ကျသေရင် အခက်။ ကိုယ့်ဆီမှာ က ပြုတ်ကျ ချင်းကျ ရေမြောင်းထဲလောက်ရှိမှာ ။

တိုက်တွေကလည်း အထပ်ထပ် ပြွတ်သိပ်ကျပ်ညပ်။ မြေသားကို မတွေ့ရဘူး။ ပလက်ဖောင်းကလည်း ကျဉ်းကျဉ်းလေးတွေ။ အင်း ... ဘယ်နားမှာ ဈေးရောင်းကြပါလိမ့်။ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်တော့ သနားတောင်လာမိတယ်။ လမ်းဘေးဈေးသည် မှ မရှိရင် သူတို့ နိုင်ငံက စည်ပင်ဝန်ထမ်းတွေ မွဲပေပပေါ့။ မြေလွတ်ရှားပါးတော့ ဘယ့်နှယ့်လုပ် ကျူးကျော်မလဲ။ ကျူးခေါင်းစဉ်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ဆန္ဒပြနိုင်ပါ့မလဲ။ စိတ်ပျက်စရာတိုကျိုပါလား။

Aungthu Myint
ဆာဖီကပ်ဆီကပ်ဆီကပ်.....နီနီနီနီ

Oct 23, 2014 • 🍷 1

Soe Aung
အိမ်ကပ် ဆီနီ နီနီနီနီနီနီနီနီ.....ဂါမီ နီနီနီနီ

Oct 24, 2014 • 🍷 1

Thet Hnong
San Thit Syn (၁)

Oct 31, 2014 • 🍷 2

အသံအသံ အသံအသံ
အသံအသံ အသံအသံ အသံအသံ
အသံအသံ အသံအသံ အသံအသံ
အသံအသံ အသံအသံ အသံအသံ

Nov 1, 2014 • 🍷 2

Chris Royal
ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယ ဝီရိယ ဝီရိယ
ဝီရိယ ဝီရိယ ဝီရိယ ဝီရိယ ဝီရိယ

Nov 1, 2014 • 🍷 3

William Zaw
ဗုဒ္ဓ ဗုဒ္ဓ ဗုဒ္ဓ

Nov 1, 2014 • 🍷 1

Moe Co
မိုးမိုးမိုးမိုးမိုးမိုးမိုးမိုး

Nov 1, 2014 • 🍷 1

Sithu Bo
ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ
ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ

Thida Tun
ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ
ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ
ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ

Hray Tint
(RFA မင်းကြီး နေရာထိုင်နေတဲ့
အသံအသံအသံအသံအသံအသံ)

အိမ်ကပ် ဆီနီ နီနီနီနီနီနီနီနီ

Aug 26, 2015 at 2:13 PM • Like • 🍷 1 • Reply

Aung PeThet
ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ ဝီရိယဝီရိယ

Aug 26, 2015 at 2:16 PM • Like • 🍷 1 • Reply

